

LARS WESTRA

18 JAAR KIND, 9 JAAR SPEECHES OVER KINDERRECHTEN

DAT IETS KLEIN IS,
BETEKENT NIET DAT HET
GEEN GROOTSE DINGEN KAN

Dat iets klein is, betekent niet dat het geen grootse dingen kan
18 jaar kind, 9 jaar speeches over kinderrechten

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

De fotografen van al het gebruikte beeldmateriaal staan achterin deze uitgave genoemd.

Auteursfoto: Rolf Hensel

**DAT IETS KLEIN IS,
BETEKEN NIET DAT HET
GEEN GROOTSE DINGEN KAN**

18 JAAR KIND, 9 JAAR SPEECHES OVER KINDERRECHTEN

Beste lezer,

Het was mijn halve leven geleden, 2016. Nu ben ik 18, toen 9. De bewegingssensor merkte mij niet eens op bij de schuifdeuren dus moest ik op mijn vader wachten voordat ik de Kamer van Koophandel in Arnhem binnen kon stappen. Onder mijn arm mijn 'bedrijfsplan'. Weken had ik gewerkt aan het opzetten van een bedrijf: Visie Van Kinderen. Het plan was duidelijk: ik ging volwassenen adviseren vanuit, verrassing... de visie van kinderen. Want, zo redeneerde ik, wij denken heel anders en komen misschien wel met hele andere oplossingen. Nu, bij de Kamer van Koophandel vertelde ik enthousiast dit verhaal, liet ik trots mijn bedrijfsplan zien en leek het slechts een formaliteit, niet dat ik dat woord kende, voordat ik mijzelf een 'ondernemer' mocht noemen.

Helaas liep dat iets anders dan gedacht. Ik kreeg allemaal moeilijke vragen en ondanks dat ik op de meeste wel een antwoord had leek het niet alsof ze mijn bedrijfje zomaar in wilden schrijven. Uiteindelijk gooiden ze het op 'bedrijfsmatigheid', nog een woord wat ik niet kende. Het hield in dat zij mij niet in staat achtten om een bedrijf te hebben, aardig subjectief dus en tot op de dag van vandaag vind ik het nog steeds niet terecht. Uiteindelijk kon ik met een hele omweg mijn bedrijf half inschrijven als nevenvestiging van een ander bedrijf, maar dat vonden ze vooral goed omdat ze weer van mij af wilden denk ik :) Gefrustreerd ging ik weer weg, grrr.

Toch ben ik projecten gaan doen en heb ik met organisaties, bedrijven en zelfs overheden meegedacht vanuit de 'visie van kinderen'. Ik heb geweldige mensen ontmoet die mij lieten zien dat er ook anderen zijn die vinden dat kinderen serieuzer genomen moeten worden, serieuzer dan de KvK mij in 2016 nam in ieder geval. In 2018, inmiddels 11 jaar oud ging ik terug, met inmiddels een hele lijst van opdrachtgevers, CliniClowns, provincie Gelderland, de Missing Chapter Foundation van prinses Laurentien, OrangeGas (een bedrijf dat door heel Europa tankstations in duurzame brandstoffen heeft) en meer.

Nu konden ze me niet meer de deur wijzen toch? Met alle argumenten weer op een rijtje, mijn shirt vervangen door een pak en een flinke dosis vertrouwen stapte ik naar binnen, en het lukte! Ze waren onder de indruk van mijn activiteiten en ik mocht eindelijk mijn bedrijf inschrijven.

We springen weer een jaar vooruit. Inmiddels nog ruim 5 jaar geleden, ik was 12. Nadat ik al vier jaar projecten deed met mijn eigen bedrijfje ‘Visie Van Kinderen’ en meedacht met organisaties, bedrijven en overheden, zou dit de dag worden dat ik doorkreeg dat volwassenen er nog niet aan toe zijn om de visie van kinderen serieus te nemen.

Dit merkte ik al langer, in veel mindere mate. Ondanks de mooie projecten die ik deed waarin ik meedacht met zaken van volwassenen en samen met andere kinderen tot originele oplossingen kwam voor hun ideeën merkte ik dat volwassenen het nog niet gewend waren om naar kinderen te luisteren, om ons écht serieus te nemen. Kijk maar naar de Kamer van Koophandel vier jaar eerder. Met mijn jeugdige naïviteit veronderstelde ik dat ze slechts een klein zetje nodig hadden om ons uit te nodigen aan de tafels waar beslissingen genomen worden over ons leven. Dus, na alle lovende reacties op mijn inspraak in de gemeenteraad van Nijmegen over dit thema, besloot ik hetzelfde trucje uit te halen in de Provinciale Staten van Gelderland. Want zij hebben het tenslotte ook over ons leven, en onze toekomst.

Mijn wens om serieus genomen te worden leek uit te komen. Bijna alle Statenleden reageerde enthousiast en bewonderd op mijn betoog genaamd: Het recht op een stem, een toekomst en een kans. In mijn praatje van vijf minuten pleitte ik voor meer jeugdparticipatie, zonder dat woord te gebruiken (of te kennen), meer klimaatregelen en meer gelijke kansen. Na alle positieve reacties kreeg een Statenlid van de PVV het woord, Marjolein Faber. Ik herkende de naam, want de dag ervoor had ze mij een ‘Kinderklimaatsoeverein’ genoemd in een Twitterbericht waarin ze op voorhand al kritisch was op mijn inspraak. Ik schrok dus, toen ik haar naam hoorde, en zag dat ze uit een hoekje van de zaal naar voren kwam en de microfoon aanpakte. Na één zin had ik door dat ik haar niet had kunnen overtuigen met mijn speech:

‘Jij hebt niets te zoeken in een duf huis als het provinciehuis (...) Ik vind het een schande dat je ingezet wordt in een keihard politiek spel over het klimaat (...) je wordt misbruikt! (...) Ik hoop dat je gaat voetballen, en als je wat ouder bent lekker achter de meiden aan gaat, maar laat het nog even aan de volwassenen over wat er nu gaat gebeuren.’

Ik was geschokt. Toch had ik nooit kunnen verwachten hoe de vijf jaar daarna eruit zouden gaan zien. Dat mijn ouders en ik haat en bedreigingen zouden krijgen naar aanleiding van deze uitspraken van Marjolein Faber, dat de media op ons zou duiken en haar verhaal klakkeloos overnamen of dat mensen waar ik in de jaren eerder mee had gewerkt me niet alleen zouden laten vallen, maar ook leugens over me zouden verspreiden om mijn naam zwart te maken.

Wat ik wel direct wist, mijn strijd voor het recht op een stem, een toekomst en een kans was nog niet klaar. Ik zou me ervoor in blijven zetten, wat ze hier in deze Statenvergadering ook zouden zeggen.

En daar had ik gelijk in. Want nu, op mijn 18e verjaardag kijk ik terug op 9 jaar van mijn leven, 9 jaar dat ik me inzette voor kinderrechten, om te laten zien dat als iets klein is, het niet betekent dat het geen grootse dingen kan bereiken. Eerst als bedrijfje, toen als kinderrechtenorganisatie, spreker, journalist en auteur. Meerdere boeken, podcasts, acties en betogen later kijk ik terug. Ik kijk terug op vele speeches op geweldige plekken, met elke keer dezelfde boodschap: luister naar ons! Een publiek dat varieerde van politici tot NGO's, van podia bij bedrijven tot universiteiten en van een zogenaamde 'eigen parochie' tot 'het hol van de leeuw'. En ja, ik ben teruggegaan naar de provincie Gelderland, exact vijf jaar later. Daar was mijn boodschap: 'Ga lekker zelf voetballen!'. Die speech komt u vast ergens tegen in deze uitgave.

In dit boekje heb ik een aantal van mijn favoriete speeches gebundeld. Om u, de lezer, nog eenmaal te inspireren voordat ik mezelf officieel een volwassene mag noemen en mijn podia ga delen met de nieuwe generatie kinderen. Veel leesplezier!

Inhoudsopgave

13	—	Open agenda provincie Gelderland
15	—	Onze stem over het klimaat <i>Youth Future Conference</i>
17	—	Kinderrechten in Nijmegen <i>Open inspraak gemeente Nijmegen</i>
21	—	Ik wil een stem <i>Grondfest Nijmegen</i>
25	—	Een jeugdvisie met een integraal jeugdbeleid <i>Minister van Kinderen congres</i>
29	—	Maak je huiswerk! <i>Lancering 'Kinderrechten in Beweging'</i>
35	—	Het Recht op een Stem <i>Boekpresentatie 'Het Recht op een Stem'</i>
37	—	I'm scared of university <i>UvA Future Generations meeting</i>
39	—	Welkom in 2074 <i>SDG Action Day</i>
43	—	Why we should listen to the voices of children <i>TEDxYouth @Haarlem</i>
49	—	Ga zelf voetballen! <i>Open agenda provincie Gelderland</i>

“Ik wil even zeggen dat ik alles zelf doe, dat ik niet gedwongen wordt door mijn ouders en dat ik alles helemaal zelf bepaal. Dit is mijn mening!”

15 januari 2020 - Open agenda provincie Gelderland

Onze stem over het klimaat

13 november 2021 - Youth Future Conference

Mijn naam is Lars Westra, ik ben 14 jaar oud en sinds mijn negende zet ik mij in voor kinderrechten. Als ik zeg kinderrechten, waar denken jullie dan aan? Roep maar!

Het begrip kinderrechten is eigenlijk heel breed, ik doel eigenlijk op het kinderrechtenverdrag van de Verenigde Naties, waar Nederland zich bij aangesloten heeft. Er zijn wel meer dan 50 verschillende kinderrechten, dus dat jullie allemaal wat anders denken is niet zo vreemd. Ik zet me eigenlijk in voor iets wat ik denk dat een overkoepelend kinderrecht is, namelijk het recht op een stem. Officieel heet het anders maar die tekst is gemaakt door volwassenen die dat volgens mij zelf niet eens begrijpen.

Het recht op een stem houdt in dat kinderen mogen meepraten, meedenken en meebeslissen over zaken die hun ook aangaan. Denk hierbij aan bijvoorbeeld de situatie waarin je ouders gaan scheiden en ruzie maken over bij wie jij gaat wonen. Dan wordt jou gevraagd wat jij wil. Wat de meeste volwassenen alleen niet doorhebben, is dat eigenlijk bijna alles ons aangaat, zeker als het gaat om de politiek!

Denk bijvoorbeeld aan de regel dat je niet op je telefoon mag op de fiets, heeft dat invloed op jullie leven? Steek je hand maar op!

De coronamaatregelen, had dat invloed op jullie leven?

En wat de stropdassen beslissen over klimaat; heeft dat invloed op jullie leven?

Ja, inderdaad. Zo kan ik nog wel uren doorgaan met beslissingen van de politiek noemen die invloed hebben op jullie leven. Maar nu een nieuwe vraag, heeft ooit iemand aan een politicus -gemeente, provincie, tweede kamer, maakt niet uit- vertelt wat jij van hun plannen vindt?

Nee, dat dacht ik al.

Dus, conclusie: in het kinderrechtenverdrag staat dat er naar ons moet worden geluisterd, maar dat gebeurt niet. Daarom zet ik me in voor kinderrechten, en dus in het speciaal voor het recht op een stem.

Ik wil nog eventjes terugkomen op klimaatverandering. Zojuist hebben we (unaniem) vastgesteld dat het invloed heeft op ons leven, maar ook dat we er zelf geen invloed op hebben. Dat laatste hadden jullie fout. Vandaag gaan jullie volop ideeën bedenken over drie verschillende thema's met betrekking tot klimaatverandering. En als jullie die uitvoeren, krijgen jullie een stem. Want onthoud: Het is jullie recht om van je te laten horen!

Kinderrechten in Nijmegen

18 mei 2022 - Open inspraak gemeente Nijmegen

"Je ne suis pas d'accord avec ce que vous dites, mais je me battrai pour que vous ayez le droit de le dire."

Beste raadsleden,

Mijn naam is Lars Westra, ik ben 15 jaar oud en ik wil het in mijn inspraak hebben over kinderrechten. Allereerst wil ik u allen erg bedanken dat ik hier welkom ben om mijn stem te laten horen. Dit is namelijk verre van vanzelfsprekend, voor een kind. Als een kind toch zijn of haar stem geeft over politieke kwesties, dan gebeurt er iets opvallends. Om dat duidelijk te maken opende ik mijn inspraak zojuist met een quote van de Franse verlichtingsfilosoof Voltaire. Hij zei het volgende:

“Ik ben het niet eens met wat u zegt, maar ik zal ervoor vechten dat u het recht krijgt om het te zeggen.”

Dat mis ik in onze politiek. Het gaat er tegenwoordig om of politici het met kinderen eens zijn, als ze hun stem geven. Zijn de politici het eens met wat er gezegd wordt, dan is het goed dat het kind zijn of haar stem laten horen. Zijn politici het echter niet met kinderen eens, dan moeten ze hun stem niet laten horen maar, en ik citeer, “gaan voetballen en als je wat ouder bent achter de meiden aan gaan”. Einde citaat. Dit is, volgens mij, verre van democratisch en staat recht tegenover de quote waarmee ik begon, namelijk dat elke stem gehoord moet worden. En dat terwijl ik op school heb geleerd dat deze uitspraak van Voltaire de basis van onze democratie was...

Ik krijg best wel vaak de vraag waarom ik me inzet voor kinderrechten, en waarom dat zo belangrijk is. Ik wil u vragen om een kind in gedachten te nemen, Wellicht kunt het beste uw ogen sluiten en dit kind in gedachten nemen. Misschien is het wel uw eigen kind, of een neefje of nichtje. Misschien wel uw buurjongen, of het kind dat u vroeger zelf bent geweest. Als u dit kind in gedachten hebt genomen, ga ik een situatie schetsen. Beeld u in dat dit kind, het kind dat u liefhebt, mishandeld wordt, dat het kind elke dag bang is om naar huis te gaan, omdat het thuis niet veilig is. Stelt u zich voor dat dit kind gediscrimineerd wordt, omdat ze een meisje is, of toevallig een donkere huidskleur heeft. Stelt u zich voor dat dit kind bang is, bang omdat zijn toekomst in gevaar is. Bang omdat de overheid geen begrip toont richting haar zorgen over klimaatverandering. Stelt u zich alstublieft voor dat dit kind allemaal goede ideeën heeft, om problemen in deze wereld, want die hebben we genoeg, om die op te lossen. Beeld u in dat het kind wat u liefhebt kind gepest wordt op school, en dat niemand daar iets tegen doet.

Tot slot wil ik u vragen om uzelf af te vragen of dat situaties zijn, waarin u wilt dat dat kind in opgroeit, of dat u het liever anders ziet.

Hopelijk heb ik u op deze manier duidelijk gemaakt wat het belang is van kinderrechten, en waarom ik mij hier voor inzet.

Het liefst zou ik me inzetten voor alle kinderrechten die er maar zijn, maar voor deze inspraak heb ik een selectie gemaakt. Allereerst het recht op een stem, dit is een hele brede, omdat ik kinderen een stem wil geven over alles wat over hen gaat. Denk hierbij aan kleine dingen, zoals de speeltuin om de hoek, maar ook aan grote dingen zoals klimaatverandering. Ik vind dat kinderen een stem moeten krijgen in de Nijmeegse politiek. De politiek neemt tenslotte beslissingen over de samenleving waar wij in leven en de toekomst waar wij in gaan leven. En het is echt niet heel raar wat ik zeg hoor, wat ik zojuist zei, staat namelijk ook al sinds 20 november 1989 zo in het kinderrechtenverdrag van de verenigde Naties, ondertekend door Nederland.

Wat ook in het kinderrechtenverdrag staat, is dat elk kind het recht heeft op leven. De overheid moet er voor zorgen dat het kind kan overleven. Het is natuurlijk erg goed gesteld met dit recht in Nederland, we hebben geen oorlog, en onze medische zorg is erg goed. Toch is klimaatverandering wel gevaarlijk voor kinderen. Niet alleen voor mijn generatie, maar ook voor volgende generaties. Daarom vraag ik u om zoveel mogelijk klimaatregelen te nemen, om zo het recht op leven te beschermen.

Ik ga afronden, het derde punt waar ik uw aandacht voor wil vragen is het recht op gelijke kansen, of zoals het in het kinderrechtenverdrag staat, bescherming tegen discriminatie.

Ik zet me in tegen discriminatie op basis van huidskleur en geslacht, maar ik ben ook van mening dat kinderen waarvan de ouders weinig geld hebben, bijvoorbeeld gediscrimineerd worden in het onderwijs, omdat zij geen toegang hebben tot huiswerkbegeleiding, en dus misschien wel minder presteren op school. Ik wil dat elk kind in Nijmegen dezelfde kansen moet krijgen om zichzelf te ontwikkelen.

Ik ga stoppen. Het laatste wat ik zeg is dat ik begrijp als u nu denkt; “Okeeee, goede punten, maar wat nu?” Daarom heb ik hard gewerkt aan een manifest met concrete plannen die aansluiten op mijn inspraak. Na de raadsvergadering sta ik buiten om deze aan u te overhandigen, hopelijk wilt u deze ook in ontvangst nemen als u het niet helemaal met mij eens bent, want.....

"Je ne suis pas d'accord avec ce que vous dites, mais je me battraï pour que vous ayez le droit de le dire."

Ik wil een stem

30 september 2022 - Grondfest Nijmegen

Beste mensen, Ik wil een stem.

Mijn naam is Lars Westra, ik ben 15 jaar oud en sinds mijn negende zet ik mij in voor kinderrechten. Vandaag is een bijzondere dag, omdat ik mijn landelijke actie over kinderrechten hier ga lanceren. Dit doe ik omdat er namelijk nog veel te weinig geluisterd wordt naar kinderen in de politiek. Er wordt altijd over ons gepraat, maar nooit met ons. En dat terwijl het niet goed gaat met kinderen in Nederland. Neem als voorbeeld deze stukken uit de krant “Kinderen in Ter Apel lopen groot risico; Inspecties willen crisisaanpak in falende jeugdbescherming; Laaggeletterde ouder? Dan is kind vaak kansarm; Meisjes ervaren steeds grotere psychische druk.”

Dit las ik afgelopen dagen dus allemaal in de krant, en de boodschap is dus helder. Het gaat niet zo goed met kinderen in Nederland. Maar hoe komt dit? Waarom is Nederland niet gewoon de beste van de klas, zoals bij andere thema's? Dat heeft te maken met egoïsme, discriminatie en een falende overheid. Niet schrikken, dit ga ik uitleggen.

Beste mensen, Ik wil een stem. De problemen die ik net voorlas hebben een gezamenlijke oorzaak. In de politiek gaat het nauwelijks over kinderen, er is gewoon heel weinig aandacht voor onze generatie. Maar hoe komt dit? En nog veel belangrijker, hoe gaan we dit oplossen? De oorzaak is heel makkelijk. De politiek werkt in feite in dienst van het volk, nouja, in dienst van alle volwassenen, zij stemmen tenslotte. Kinderen zijn dus niet belangrijk voor politici, omdat wij er niet voor kunnen zorgen dat zij zetels winnen of verliezen. En alle politici zijn zelf ook volwassen, dus logisch dat zij weinig aandacht voor onze generatie hebben. Je hoort de geluiden wel hoor, vanuit het bedrijfsleven en de politiek. Dat ze naar ons gaan luisteren, dat ze ons echt serieus nemen. Maar het is alsof ze op een ladder willen klimmen, maar deze elke keer tegen de verkeerde muur zetten. Het werkt gewoon niet.

Beste mensen, Ik wil een stem. Want het zit me toch nog niet lekker, ik wil gewoon gehoord worden. Ik wil een stem als het gaat om zaken die mij aangaan, en dat is veel. Denk aan klimaat, onderwijs en de woningmarkt! En het is niet raar wat ik hier zeg hoor. Nederland heeft dit bijna 30 jaar geleden al toegezegd, in het Kinderrechtenverdrag van de Verenigde Naties. Om hier verandering in te brengen vind ik dat we de leeftijd waarop we mogen stemmen moeten verlagen. Want als wij ook mogen stemmen, ziet de politiek ons eindelijk staan, en houden ze rekening met onze belangen!

Beste mensen, Ik wil een stem. Allereerst omdat iedereen het recht op een stem heeft, of je nou jong of oud bent, zo werkt dat in een democratie, als je een hele bevolkingsgroep uitsluit, is dat discriminatie.

Beste mensen, Ik wil een stem. We gaan het even hebben over de problemen in dit land. Ik noem er nog een paar: klimaat, discriminatie, stikstof, armoede, kansongelijkheid, polarisatie, woningmarkt, inflatie, personeelstekort, jeugdzorg en ik kan nog wel even doorgaan. Allemaal veroorzaakt door volwassenen die ook niet in staat gebleken zijn om ze op te lossen. Dus waarom niet een keer een ander perspectief gebruiken? Waarom geven we kinderen niet de kans? Want wij denken over het algemeen meer in mogelijkheden, out of the box en we zijn meer toekomstgericht. Omdat wij waarschijnlijk nog langer op deze aarde moeten leven. Op het moment dat wij een stem krijgen, dat wij serieus genomen worden, kan een vonkje enthousiasme uitgroeien tot een vreugdevuur van ambities.

Beste mensen, Ik wil een stem. Toch hoor je vaak tegenargumenten van dit idee, namelijk dat jongeren te impulsief zijn om te stemmen, of dat ze te makkelijk te beïnvloeden zijn, door bijvoorbeeld hun ouders. Dit is totale onzin, uit onderzoek blijkt dat kinderen een goed afgewogen keuze maken als ze gaan stemmen. En oude demente bejaarden zijn toch ook makkelijk te beïnvloeden? Gaan we hen hun stemrecht ontnemen?

Beste mensen, Ik wil een stem. De politiek spreekt door te zwijgen over dit thema. En zelfs als je er iemand over hoort, of als iemand een belofte doet, weet je nooit of deze nagekomen gaat worden. Zo beloofde onze majesteit in de troonrede jaren geleden dat er een jongerenparlement zou komen, ik verwacht dat dit plan ergens onderaan een stapel ligt met een laagje stof erop in het ministerie van Binnenlandse zaken. Of in de prullenbak natuurlijk. Een ander voorbeeld is het aangenomen voorstel in de provincie Gelderland, dat er een kindercommisaris van de koning zou komen. Dit plan heeft waarschijnlijk hetzelfde lot ondergaan als ons jongerenparlement.

Beste mensen, ik wil een stem. Om ervoor te zorgen dat de stemrechtleeftijd daadwerkelijk verlaagd wordt, ben ik een actie gestart

om een petitie aan de minister te overhandigen. De eis is: Minimaal naar zestien. Kinderen onder de achttien jaar kunnen de minister een kaartje sturen waarin ze haar oproepen de leeftijd waarop gestemd mag worden te verlagen.

Beste mensen, ik ga afronden. En ik wil een stem. Eigenlijk vind ik de grens van zestien nog te laag, maar ik ben er van overtuigd dat daar nog wel verandering in komt. Tot die tijd vind ik dat de politiek moet aantonen dat zij de stem van kinderen onder de zestien ook serieus neemt. Dit is de tweede eis van deze actie. Ik heb meerdere ideeën hoe dat vormgegeven kan worden. Zelfs kinderen die niet geboren zijn moeten volgens mij een stem krijgen in de politiek, hun belangen moeten ook afgewogen en vertegenwoordigd worden. Want wij laten de aarde achter in hun handen, als we nog over een aarde kunnen spreken.

Vandaag lanceer ik mijn nationale actie 'Ik Wil Een Stem', hier op het Grondfest. Vanaf vandaag hangt ikwileenstem.nl in de lucht en staat de postbus open. Ben je nou volwassen en wil je helpen. Vertel dan zoveel mogelijk kinderen over deze actie!

Beste mensen, Ik wil een stem. Niet alleen ik, maar alle kinderen in Nederland. En als we die niet krijgen, dan gaan we die halen.

Een jeugdvisie met een integraal jeugdbeleid

22 september 2023 - Minister van Kinderen congres

Beste mensen, allereerst wil u bedanken dat ik hier vandaag mag staan, om als kind mijn visie te laten horen. Mijn naam is Lars Westra, ik ben, zestien jaar oud. In de afgelopen zestien jaar hebben mensen al veel dingen tegen me gezegd. Zo ben ik uitgemaakt voor kinderklimaatsoldaat, moest ik gaan voetballen en achter de meiden aan gaan toen ik mijn mening gaf, en heb ik mijn twitteraccount moeten verwijderen omdat er meer bedreigingen en haat op binnenkwamen dan ik als twaalfjarige jongen aankon. Ik hoor u denken, wat doet deze jongen dan? Wat voor een bijzondere uitspraken doet hij dat mensen zo boos worden? Nou, ik zal het u vertellen, ik ben een kinderrechtenactivist. Ik strijd voor rechten uit het zogeheten

Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend door vrijwel elk land in de wereld. Zo ben ik ervan overtuigd dat volwassenen naar kinderen moeten luisteren als ze beleid maken, dat elk kind het recht heeft op een duurzame, eerlijke en veilige toekomst en dat geen enkel kind gediscrimineerd mag worden. Controversieel hè?

Gelukkig ben ik niet de enige in Nederland die deze uitspraken durft te doen, er zijn nog veel meer mensen en organisaties die net als ik strijden voor kinderrechten. Veel van zulke organisaties werken samen in het Kinderrechtencollectief. Met vijf kernleden, een hele hoop partners, een coördinator en Marc Dullaert als voorzitter heb ik de eer om als vicevoorzitter deze coalitie compleet te maken. Het kinderrechtencollectief ziet toe op de naleving van kinderrechten in Nederland en rapporteert aan de Verenigde Naties hoe het hiermee gaat. Ook monitoren wij of de Nederlandse overheid de aanbevelingen die ze van de Verenigde Naties heeft gekregen wel opvolgt. Officieel wordt deze monitor, die de naam ‘Kinderrechten in Beweging’ draagt pas eind oktober gepubliceerd, maar ik kan jullie alvast vertellen dat er nog een lange weg te gaan is. Binnen het Kinderrechtencollectief mag ik me bezighouden met participatie. Dat kinderen mee mogen praten, mee mogen denken en mee mogen beslissen. Dit is een kinderrecht, volgens artikel twaalf van het kinderrechtенverdrag. Hier moeten snel, grote stappen in gezet worden.

En ik wil een stem hoor, het probleem ligt niet bij mij, en ook niet bij andere kinderen en jongeren. We hebben genoeg ideeën en oplossingen en we staan te springen om deze te delen. En ik geloof echt niet dat de overheid niet naar ons wil luisteren. Volgens mij proberen ze het wel, Het is alleen alsof ze op een ladder willen klimmen, maar deze elke keer tegen de verkeerde muur zetten. Sorry, het werkt gewoon niet.

Ik heb dus allemaal ideeën hoe jeugdparticipatie beter kan, ideeën die ik super graag met de overheid wil delen, maar ik weet niet hoe. Op mijn mails worden anderhalf jaar later gereageerd, echt waar, en het is niet

zo dat ik allemaal contacten heb die ik kan inzetten. De achterkamertjes kan ik helaas ook nog niet vinden. En ik heb echt wat te vertellen, ik heb een boek geschreven waarin ik andere kinderen een podium gaf om te vertellen wat zij belangrijk vinden en ben nu nog een boek aan het schrijven waarin ik volwassenen wil helpen met jeugdparticipatie. Daarnaast spreek ik veel met jongeren en heb ik allemaal ideeën hoe de stem van de jeugd gewaarborgd kan worden. Over kinderrechten heb ik een podcast gemaakt, en ik ben zelfs nu met nog een serie bezig over de verkiezingen. Maar wat moet ik met mijn ideeën, mijn visies en mijn adviezen als de politiek op een onbeklimbare berg zit? En veel mensen zeggen dan: ja er zijn gewoon ministers die hier over gaan.... Maar wie? Bedoel je staatsecretaris Van Ooijen over jeugdzorg, Minister Paul over onderwijs, minister Van der Burg over migratie, minister Schouten over participatie, minister Yezilgöz over justitie en veiligheid en ga zo maar door. Alles is verdeeld, ik weet niet waarvoor terecht kan. Niemand heeft jeugd op één staan.

Oké, genoeg problemen, hoe gaan we dit oplossen? Ik pleit voor een plan, een plan van de Nederlandse overheid over kinderen. Dit is misschien niet de taal die jullie gewend zijn, dit begrijp ik. Je zou het kunnen zien als een jeugdvisie met een integraal jeugdbeleid, duidelijk?

Zo'n jeugdvisie geeft antwoord op vragen als: Hoe wil Nederland dat kinderen opgroeien, wat is belangrijk hierin? Wat willen kinderen zelf? Wat is daarvoor nodig? Welke waarde hecht de overheid aan de stem van kinderen? Hoe worden deze meningen en adviezen verzameld en wat gaat de overheid hiermee doen? En ten slotte wie doet wat? Wat is de rol van de overheid? En wat is de rol van anderen? En als daar dan uit komt dat een Minister voor Kinderen nodig is, dan kan deze een brug vormen tussen de kinderen in Nederland, en de overheid. Een soort gids, onderaan de onbeklimbare berg die De Nederlandse Politiek heet.

Maar, een gids kan niks als ook hij de berg niet kan beklimmen, dus moet deze minister voor kinderen, of minister voor kinderlandse zaken, als de overheid nog wil laten zien dat ze iets van humor hebben, een ministerie hebben. Deze moet geld hebben, zeggenschap, een stoel in de ministerraad en ook echt iets kunnen doen. Als kind heb ik al vaak genoeg met schijnparticipatie te maken gehad, en ik wil natuurlijk niet dat de minister hier ook slachtoffer van wordt. Je kan nog zo'n goede gids zijn. Maar als er een muur rond de top staat, kan ook jij niet van het uitzicht genieten.

Beste mensen, ik roep jullie op. Neem kinderen serieus, zie ons als volwaardige burgers. Maak een jeugdvisie en vooral: ga met ons in gesprek. Als u nog ergens hulp bij nodig heeft, stuur me zeker een berichtje. Want als we verschillende visies gaan combineren, kunnen we grootse dingen bereiken.

Maak je huiswerk!

24 oktober 2023 - Lancering 'Kinderrechten in beweging'

Zo'n twee weken geleden zat ik op school en had ik Nederlands. Mijn docent ging het huiswerk controleren, iets wat hij eigenlijk nooit doet. Ik schrok best een beetje, want ik had maar de helft gemaakt. Hij liep langs mijn tafel en vroeg: "Lars, heb jij je huiswerk gemaakt?" Ik zei vol overtuiging ja en liet hem die ene opdracht zien die ik gemaakt had. Toen vroeg hij naar de rest van het huiswerk en kreeg ik toch wel een beetje stress, ik had namelijk echt geen zin in een extra opdracht. Dus ik zei, in totale paniek, Ja meneer, die heb ik wel gemaakt, maar dan met onzichtbare inkt.

Ik kreeg een extra opdracht.

Ik zie een aantal van jullie een beetje verbaasd kijken, dat begrijp ik. Maar met dit verhaal wil ik symboliseren hoe de overheid met participatie omgaat. Oké nu zie ik nog meer verbaasde gezichten, geen zorgen. Ik zal het uitleggen. In 1995 tekende Nederland het Kinderrechtenverdrag, waarin stond dat ze actief de meningen en ideeën van kinderen op moet halen en hun stem mee moet nemen als ze beleid maakt over kinderen. Dit was dan ook hun huiswerk: Luister naar kinderen als het over iets gaat wat hen aangaat. Waar ik mijn Nederlands opdrachten in een week moest maken, kreeg de Nederlandse overheid 28 jaar. Nu, met Kinderrechten in Beweging, loopt het Kinderrechtencollectief langs de tafel van de overheid: Laat maar eens zien, heb jij je huiswerk gemaakt? De overheid, vol trots, “Jazeker, kijk maar naar ons jongerenpanel digitale zaken, en ons jongerenpanel mentale gezondheid. We hebben zelfs kinderministers gehad.” Heel goed, zou je denken. Maar wanneer wij de vraag stelden: “En de rest? Wat is er terecht gekomen van het structureel laten participeren van jongeren als jullie het over hen hebben?” Toen bleef het stil, daar was eigenlijk niet zoveel data over: onzichtbare inkt dus.

Hopelijk zijn jullie verbaasde gezichten een beetje verdwenen, dit is namelijk het probleem. Ik kan hier nu niet vertellen of de overheid het goed doet of niet op het gebied van jeugdparticipatie, er is namelijk geen data. Geen data van initiatieven van de overheid zelf, en ook initiatieven die door de overheid ondersteund worden zijn lastig te vinden. Het lampje waarmee je de onzichtbare inkt kan zien is verdwenen, dus daarom zal ik vanaf nu uitgaan van mijn eigen ervaring, en die heb ik genoeg.

Daarover gesproken, misschien moet ik mezelf maar eens voorstellen. Ik ben Lars Westra, 16 jaar oud en de trotse vicevoorzitter van het Kinderrechtencollectief.

Eigenlijk had ik hier vandaag ook slechts één zin kunnen uitspreken, dat had genoeg moeten zijn om alle volwassenen in Nederland ervan te

overtuigen om naar kinderen te luisteren. Namelijk de hele makkelijke zin: Nederland heeft het kinderrechtenverdrag getekend, dus dan moet je ook artikel 12, het recht op participatie, naleven. Helaas overtuigt dit nog niet iedereen, dat vind ik best apart eigenlijk. Gelukkig zijn er nog meer redenen. Zo kan kinder- en jongerenparticipatie het beleid beter maken, versterkt het de democratie en het vertrouwen in het bestuur, helpt het kinderen in hun ontwikkeling en is het ontzettend logisch. Want waarom vragen we het ons eigenlijk af: waarom moeten we naar kinderen moeten luisteren? Ik ga hier ook niet vragen waarom we naar vrouwen moeten luisteren, waarom we naar mensen uit Groningen moeten luisteren of naar mensen met een stropdas. Alhoewel dat laatste... ik ga door.

De politiek spreekt door te zwijgen over dit thema. En zelfs als je er iemand over hoort, of als iemand een belofte doet, weet je nooit of deze nagekomen gaat worden. Zo werd er jaren geleden een voorstel aangenomen in de provincie Gelderland, dat er een kindercommissaris van de koning zou komen. Hier heb ik niks meer van terug gehoord, en toen ik er begin dit jaar eens een onderzoek naar deed, wist niemand wat er mee gebeurd was, behalve een Statenlid. Hij vertelde mij dat de Staten het toch niet zo zagen zitten en liever één keer incidenteel naar de stem van jongeren wilde luisteren door middel van een sessie met veel jeugdigen. Ik denk dat hij hier langer over heeft verteld aan mij, dan dat de sessie geduurd heeft. Een ander voorbeeld is er een die door volwassenen bedacht is, met goede bedoelingen natuurlijk, maar die totaal niet werkte. Zo bedacht het ministerie van Binnenlandse Zaken dat er een jongerenparlement zou komen, maar jongeren schoten dit project vrij snel af omdat er geen structuur ten grondslag lag en er geen duidelijk plan lag. Ik ben bang dat dit, toch wel sympathieke idee, inmiddels in de prullenbak ligt.

Een paar maanden geleden bezocht ik dit ministerie in Den Haag. Niet om de prullenbakken te doorzoeken, maar om een petitie voor de verlaging van de kiesgerechtigde leeftijd overhandigen aan de

toenmalige minister van Binnenlandse Zaken. Omdat ik ook wel wist dat ze dat niet de volgende dag zou veranderen, stelde ik een manifest op van dingen die ze wel meteen voor kon leggen aan het parlement. Bijvoorbeeld een nationaal kinderrechtenverdrag, een wet dus, of een kinderraad per ministerie, een ideeënbox, kinderburgemeester enzovoorts enzovoorts. Ik kreeg als antwoord te horen wat ze allemaal al doen op het gebied van jeugdparticipatie, met als belangrijkste: burgerschapsonderwijs. Ik denk dat ik mijn reactie hierop niet toe hoeft te lichten, want met nóg een les extra in de week kan ik helaas niet het klimaatprobleem oplossen.

Oké, even praktisch: wat wil ik. Één, de overheid maakt inzichtelijk wat ze doen op het gebied van jeugdparticipatie, zodat wij ze hierop kunnen complimenteren of aansporen. Zonder informatie kunnen wij ze niet controleren, en missen we een kernbeginsel van de democratie. Jeugdparticipatie, pardon; betekenisvolle jeugdparticipatie krijgt éénzelfde definitie zodat hier geen onduidelijkheden over komen. We willen zien wat de overheid zelf doet, en wat anderen doen. Ik mag namelijk ook niet pronken met het gemaakte huiswerk van mijn buurman, en ja: ik heb het geprobeerd.

Oké, de overheid laat zien wat ze doen, Twee: De overheid neemt structureel de stem van de jeugd mee tijdens het maken van beleid. Niet eenmalig en dan een vinkje zetten, en al helemaal niet een vinkje zetten na de invoering van burgerschapsonderwijs. Écht met kinderen in gesprek gaan, dat betekent praten én luisteren. En we leggen deze regels vast.

Zodat nieuwe politici en beleidsmakers niet kunnen ‘vergeten’ kinderen en jongeren te vragen om hun mening over beleid wat hen raakt. Of het nou wetten zijn op nationaal niveau, binnen gemeenten, de provincies of waterschappen, kinderen en jongeren kunnen niet ‘vergeten’ worden.

Ik begrijp ook als het misschien altijd even makkelijk is om met

kinderen te werken, om ze te bereiken, om met ze te praten, terug te koppelen enzovoorts. Soms probeer je op een ladder te klimmen, maar zet je deze telkens tegen de verkeerde muur. Dus ik bied graag aan om jullie te helpen. Met mijn ervaring op het gebied van kinderrechten, de kennis en expertise van het hele kinderrechtencollectief en mijn belevingswereld als kind adviseer ik jullie graag. Maar niet tijdens mijn volgende Nederlands les, want als ik die mis krijg ik zeker een extra opdracht.

Het Recht op een Stem

04 december 2024 - Boekpresentatie 'Het Recht op een Stem'

De jeugdzorg? Nie best
Het klimaat? Beetje warm
De huizen? Iets te duur
En de kinderen? Veel te arm

De wereld staat in de fik
En ik maak me zorgen
Maar niemand luistert naar me
Of wil me horen
Iedereen denkt aan vandaag
En niet aan morgen

Wie luistert naar onze belangen,
onze mening over onderwijs en klimaat?

Wie komt er op voor scholieren
als je pas mag stemmen na je je diploma hebt gehaald?

Waarom luistert niemand?
Waarom blijven het grotemensenzaken?

Wie komt er op voor de toekomst
als zij die gaan verdrinken geen geluid mogen maken?

Geef me nou een stem
En luister eens naar mij
Haal het kind in je naar boven
En zet zelf een stap opzij

Want ik wil meedoen
Ik wil mensen raken
En meepraten
Over grotemensenzaken
Thema's die mij aangaan
Ga verandering maken
de wereld verbeteren
En mooier achterlaten
Opa wil trots kunnen zijn
Om over vroeger te praten

Dus kom ga aan de slag
haal je voet nu van de rem
Willen jullie luisteren
naar mijn recht op een stem?

I'm scared of university

06 februari 2024 - Future Generations meeting UvA

This event is organised by the University of Amsterdam. Last year, I visited lots of universities because I am currently in my last year of high school. And if I am being honest, I'm a little scared of going to follow a study. I'll give you some context. Over the past years, I have met with many people who were trying to withhold me from giving my opinion, or advocating for children's rights. They were saying that I wasn't aware of the 'real world' since I was just a child. Supposedly, I didn't have enough knowledge to form an opinion because, surprise, I am still in high school, learning about algebra, French verbs and triangles.

But, is a lack of knowledge really a reason to keep a child's voice away? I am sure, it is not. The open-minded and unprejudiced vision of a child is one of their biggest strengths. They can think out-of-the-box and are

not rusted in old traditions and methods. If you are looking for an unique, original opinion, you got to go to someone who didn't went to a university already. Nevertheless, I am going to one. And sometimes, I am scared that I will lose my unprejudiced vision. But, on the other hand, I am sure that I will ask advice to children. To question their opinions, to be really interested, even when it sounds horrible. Because when you combine the opportunities the children are thinking of with the limits of the adults, you can fabricate the best things. Sometimes you need to go out of the box, and then go back into it in a different way. I don't need a university to be sure of that.

Welkom in 2074

25 september 2024 - SDG Action Day

Dankjewel. Mijn naam is Lars Westra, ik ben 17 jaar oud. Maar door de jetlag voel ik me echt 50 jaar ouder, ik kom namelijk net terug van de summit of the future in New York. Nou is dat op dit moment niet heel erg, want ik wil jullie ook 50 jaar meenemen in de tijd, naar de toekomst, dus.... Welkom in het jaar 2074, vanuit de ogen van mijn kleinzoon.

Vandaag vierde ik mijn achtste verjaardag, mijn opa en oma kwamen langs. Van hen kreeg ik een klein potje van iets wat ik niet herkende. Het zag er glinsterend uit, met een soort gouden gloed. Ik vroeg wat het was, en mijn opa moest slikken. Ik merkte dat hij verdrietig werd toen hij zei: 'Het is honing'. Ik wist helemaal niet wat honing was, dus vroeg ik hoe het gemaakt

wordt. ‘Dit wordt niet meer gemaakt,’ zei mijn opa, ‘het werd gemaakt, vroeger’. ‘Bijen maakten dit,’ vulde mijn oma aan, ‘kleine beestjes.’ Ik was erg verbaasd, ‘Kan een klein beestje dit maken?’ Mijn opa antwoorde: ‘Jazeker, dat iets misschien klein is, betekent niet dat het geen grote dingen kan.’ Ik vond het magisch. Mijn opa vervolgde: ‘Hadden ze dit vroeger maar ingezien. Waren ze vroeger nou maar doorgegaan met de kleinste mensen uit te nodigen aan de grootste tafels, dan had de wereld er waarschijnlijk nu heel anders uitgezien. Het leek even goed te gaan. Ze luisterden naar ons, we kregen een plek aan de grote tafel. We mochten meepraten met bedrijven, organisaties en zelfs overheden. Ze luisterden toen we ons zorgen maakten, toen we ze vertelden wat wij belangrijk vonden. We wisten dat we door elkaar te respecteren, tot de mooiste dingen konden komen. Want alleen samen konden we problemen oplossen, en de wereld een stukje mooier maken. Even waren we gelijkwaardig, konden wij hen helpen, en zij ons. Steeds vaker voelden we ons gehoord, en voelden we dat we impact maakten. Het was zó eenvoudig om deze goede lijn door te trekken. We wisten hoe het moest en wij, de kinderen, stonden te springen om te helpen. Toch kregen we niet het podium waar we op het einde zelfs voor smeekten.’ ‘Weet je,’ zei mijn oma, ‘Sommigen van hen waren niet eens meer op deze aarde toen de bijen uitstierven. Laat staan dat ze nu zien hoe ze de aarde hebben achtergelaten. Ik zou willen dat we terug konden in de tijd, naar toen we het nog hadden kunnen redden.’ Ik vroeg haar naar welk jaar we dan zouden moeten gaan, wat het omslagpunt was. Zonder twijfel zei ze: ‘2024.

Dat was het jaar waarin het leek dat we jeugdparticipatie konden gebruiken om de verwoesting van onze aarde en onze maatschappij tegen te gaan.’ ‘Sterker nog,’ vulde mijn opa aan, ‘een grote groep jongeren had een soort agenda gemaakt, voor de toekomst. Voor hoe jouw leven eruit zou moeten zien. En ik mocht die presenteren voor honderden volwassenen met nette kleren en de burgemeester van Utrecht op een groot congres.’ ‘Maar opa,’ vroeg ik, ‘stond er in die agenda dan dat mensen minder met elkaar moeten gaan praten?’

Want bij geschiedenis heb ik geleerd dat mensen vroeger een praatje maken als ze elkaar tegenkwamen met boodschappen doen of op de sportclub'. Nee zeker niet, reageerde hij. Er stond juist in dat er meer ontmoetingsplaatsen in wijken moesten komen, om polarisatie tegen te gaan'. Toen ik knikte grinnikte mijn oma triestig. 'Weetje', zei ze, 'vroeger vonden we polarisatie een moeilijk woord. 'Vroeger smeekte je opa die nette mensen in die grote zaal om begrijpelijke taal te gebruiken, taal die kon verbinden in plaats van verdelen.' 'Dat is helaas ook niet gelukt', vulde mijn opa aan. 'Want hoewel polarisatie door iedereen gebruikt wordt, en niemand meer twijfelt op welke letter die puntjes moeten in het woord egoïsme, kan denk ik niemand in jouw klas vertellen wat persoonlijke ontwikkeling, intergenerationele solidariteit of de afkorting sdg betekent. En dat terwijl ik het hun overgrootouders nog zo goed heb uitgelegd toen ze allemaal in hun mooiste kleren naar de jaarbeurs kwamen.' 'Maar luisterden ze dan niet?' Vroeg ik. 'Jazeker wel', reageerde mijn opa. Na afloop kreeg ik een groot applaus en kwamen er allemaal mensen naar me toe om te vertellen hoe knap ze het wel niet vonden.' Maar het was niet hun taak om mij te complimenteren, of een mooie LinkedIn post te maken, het was hun taak om die toekomstagenda uit te voeren! Het was hun taak om in te zetten op persoonlijke ontwikkeling, om de SDG's die op mijn borst pronkten generatie op generatie door te geven. Ze moesten een visie vormen op de toekomst. Niet op morgen of overmorgen. Maar op jouw leven, hier in het jaar 2074. Maar bovenal moesten ze blijven praten, praten met buurgenoten, met mensen uit andere generaties, of met andere meningen of perspectieven. Als zij leiderschap hadden getoond, had dat ervoor kunnen zorgen dat de bijen nu nog leefden, en jij niet had geweten wat polarisatie betekende.

Ze hadden allemaal stuk voor stuk een eigen verantwoordelijkheid, ook de burgemeester. Zij konden ervoor zorgen dat jij een geweldige toekomst zou krijgen in de mooist denkbare wereld. 'Maar', vroeg ik, 'Wat weerhield ze ervan?'

Daar wil ik onze tijdreis mee eindigen, wat weerhoudt je ervan? Is datgene echt zo belangrijk om onze toekomst op het spel te zetten door niet meer die buurman te praten die een andere politieke voorkeur heeft? Door niet te blijven praten en je te ontwikkelen. Want daar draaien deze zes punten om. Praten, en leren. Iets waar we nooit mee mogen stoppen.

En het kan nog, de toekomst staat niet vast, maar ligt wel in onze handen.

Why we should listen to the voices of children

7 oktober 2024 - TEDxYouth @Haarlem

I want to take you back to the year 2020. I am 12 years old, not 17 like I am today. Instead of like this, I rather am like this and I am not speaking like this, but more a bit like this. However, regardless of all these things that make me a child, I have the opportunity to share my thoughts in a speech to regional government officials in my province. I am standing in a big building, full of serious-looking adults with ties. The room is crowded and when the chairman calls my name, I have to push all the big adults aside until I am in the middle of the room. I look around, kinda nervous, these people are important and can help me realise my vision.

So, (breath) I start. I make the case that adults should listen more to the voices of children; that adults should take more action against global warming to protect our future; and that adults should ensure that every child has equal opportunities to grow and develop, regardless of their gender, background, or their family's financial situation.

Lots of politicians agree with me, but one isn't and has to make sure that everyone in the room understand it. She dismisses my speech by accusing my parents of using me in a political debate, so... she doesn't believe it is my opinion. She actually says, and I quote: 'You are being abused' 'I hope you will enjoy life, play football and when you are a bit older you should chase the girls but leave it up to the adults to decide what we should do.'

I... am... shocked! Play football when the world is on fire?! Leave it up to the adults what to do? Well, we can see how well that is going. And due to the convention on the rights of the child and like... our democracy I have the right to give my opinion! I am flabbergasted but I want to respond. With a both indignant and scared voice, with multiple camera's pointed at me, remember I am only twelve, I say: "I don't let myself be used, and I'm not forced by my parents. I decide everything myself. This is my opinion!"

This is my opinion. Well, the next day no one was talking about that opinion, but they were talking about me and my parents. I was all over the news, and it seemed to me that it was mostly negative about me. They spoke about using children to express a political message instead of children's rights, where my speech was about. It felt like they were taking the lies of this politician more seriously than my concerns about children's rights. That week I learned how hard life can be when it seems that the whole country is against you. My family and I received much hate and threats online. I was asked to respond again in the media, but would they listen to what I had to say this time? I assumed not. So, I took a little break, talked with some people who I trusted who had some more experience, and... played football and chased the

girls, as I was told. That didn't work out very well by the way. They immediately made me a goalkeeper, you know what that means, and also with the girls, mmm... unfortunately.

But it made me aware of the long way I had to go in putting a child's voice at the same level as others. It made me aware of the fact that adults are not eager to listen to children, but it made me aware that it was more necessary than ever. Because if we don't stand up for our lives and our future, who will?

And maybe that points out a bigger question, should we listen to children? Should we talk to them when we talk about their lives and their future? Clearly this politician thinks not, and I think we should, with the convention on the rights of the child written down by the UN on my side, but let's leave that for now. It seems a legitimate question and a ground for a good discussion. But let me change the question. Should we listen to women? Should we listen to poor people when we talk about their lives and their future? Should we listen to Jews or Muslims, or people who are voluntarily wasting their day listening to TED Talks? Should we tell them: 'Leave it up to us men, Christians and rich people to decide what we should do'? Then it is a weird question, right? If you clip me saying it on this red carpet not only I, but also TED would get cancelled, even asking it! Of course we should listen to them! They are a part of our society; they are full-fledged citizens. But nobody wanted to cancel me when I asked this about children. While we are a part of our society too. For this uneven treatment, we have a word. Discrimination.

We are discriminated against. Even in the most advanced democracies, or in the most economic developed countries we are forgetting children. We do not take them seriously before they've reached a random age and we think: Okay, now you are significant wiser than yesterday so you can vote, file a lawsuit and we'll take your opinion seriously. But what about us? What about the children? We have to live with the

consequences. For instance, when we have to pay more tax on our soda, can't go to the football club because it is too expensive and can't go to the library because it is shut down. It is not weird to ask us what we think about this, right?

Adults are talking about us, and about our lives; without us. Without listening to our concerns, opinions and ideas to solve the problems of today and tomorrow.

Some might say that children are not mature enough to participate. But what is maturity? If it is eating decently or pretend like you're listening if something is very boring, okay, then maybe adults are IN GENERAL more mature. But I rather want Greta Thunberg taking care of global warming than Trump, or Malala instead of the Taliban when it comes to human rights. Who is more mature now? And... the power of children is exactly that they aren't very mature yet when it comes to politeness or responsibilities, but that makes our vision different.

And the vision children have IS different from that of adults. Of course, young people are looking to the world from a lower perspective. And it really makes a difference, maybe you remember yourself when you were little. But besides that, we have a more open-minded and unprejudiced vision because we don't have all the knowledge adults might have. And that is why we can think outside the box. We are not rusted and locked in old traditions and methods, so we can come up with different ideas that might work.

So, our lack of maturity allows us to approach situations with open-minded curiosity, free from preconceived notions or biases. This enables us to think creatively, question assumptions, and view problems from fresh, innovative perspectives that adults, with more fixed thinking patterns, may overlook.

But let me be clear: I am not saying that the vision of children is better, or more worth than the one of an adult. I am just saying that it is good enough to be listened to.

And if you work together, on an equal level. Talk to them like to talk to your co-workers and friends. If you question their opinions, if you are really interested and genuinely curious, even when it sounds horrible you can find the best solutions. Because when you combine the opportunities the children are thinking of with the limits of the adults, you can go out of the box AND go back in in a different way. And that's the way to attack the big problems of today. I don't need to be an adult to be sure of that.

But not only the decisions about today affect us, obviously also the decisions about the future. We are building the future right now, every decision we make today affects next generations, starting with mine. But why aren't we realising that children can help with that? The future is the most important for us, so why don't we believe in the power of children and let them take care of their future? Because if there is anyone who wants to do the best for the future of our planet and our society, it is the generation that will live the longest on it. Adults have a great responsibility of taking care of the place we live, and will live when they are gone, and we are very eager to help them take care of it. So, when we're constantly told that we have to go to school and play, you are missing a great opportunity for some help.

Some people say we inherit the earth from our parents. Others say we borrow it from our children. But if I am in school, borrow a pen from my friend, write until it's empty, break it in half and then give it back, he is not happy. That is not how borrowing works right? You have to take care of it. And why are we even borrowing our planet? We should be sharing it. It is not like we aren't living here right now. It is our world to. Besides, it's also just not fair. We are the ones that are held accountable by future generations for the devastation of our planet and

society that is happening right now if we go on with our lives like everything will be all right. And we can't do a thing about it, but have to explain why the pen is both empty and broken.

We need to change. Because if we don't change in the right direction now, the world will do it in the wrong one. And because of that we need to adapt our way of thinking, our way of seeing children and we need to adapt our culture. I know, we don't like people telling us that we need to change our culture, especially young boys who should be playing football and chase the girls. But I am sorry, we need to take children seriously if we want future generations to enjoy this place as much as people do now.

And this is not only an assignment for the big ladies and gentlemen in politics, also for parents, teachers, librarians and so on. If we want to change our culture, we should do that bottom-up. Talk to children during dinner about their opinion regarding to social theme's. Or at school! Talk with your class about the school curriculum, what they have to learn, how they have to learn it. But also libraries about their books, municipalities about their legislation and all the way up to the places where the magic happens, but not where it starts. Every part of society should adjust, and everyone should move.

And to all the young people, the majority of this audience. Step up, speak up. Stand up for your life, your future and your beliefs. Because that matters! So next time you're in a room with adults talking about education, speak up! Next time you are in a room with adults talking about climate, speak up! Next time you are in a room with adults talking about whatever, speak up!! It is about your life, and your future. You have the right to be heard and you have the power to make a change. So let's use that power, take responsibility and let's move the world, together.

Ga zelf voetballen!

15 januari 2025 - open agenda provincie Gelderland

Allereerst dank dat ik hier vandaag mag staan om als kind mijn mening te geven, en dank dat u bent gekomen om hiernaar te luisteren.

Mijn naam is Lars Westra, ik ben 17 jaar oud en ik ben een kinderrechtenactivist. Ik kom op voor de rechten van kinderen. Alle kinderen. Niet alleen kinderen die beschermd en bevoorrecht opgroeien, alle kinderen. Want elk kind heeft het recht op bescherming tegen discriminatie, pesten en geweld. Elk kind heeft het recht op een eerlijke, veilige en duurzame toekomst, en elk kind heeft het recht om gehoord te worden. Sommigen vinden dit misschien controversieel, ik vind het niet meer dan normaal, dat we extra aandacht hebben voor de kleinsten en kwetsbaarsten onder ons. Dat we ze het vertrouwen geven om hun eigen leven in te richten, en ze ondersteunen waar nodig.

Vandaag sta ik hier voor jullie met drie punten: het recht op een stem, een toekomst en een kans voor ieder kind. Een stem, een toekomst en een kans voor ieder kind. Want de besluiten die u vandaag neemt, hebben direct invloed op het leven van Gelderse kinderen. Kinderen die niet eens weten wat een omgevingsverordening betekent, of een Commissaris van de Koning. Veel volwassenen ook niet trouwens... ik zie hier ook al een paar vragende gezichten, de commissaris van de koning is een beetje de burgemeester van de Provincie. En een omgevingsverordening... tja, ik heb maar vijf minuten, dus die mogen jullie zelf googelen.

Het recht op een stem dus. Kinderen verdienen het om gehoord te worden. Simpelweg omdat Nederland inmiddels 30 jaar geleden trots haar handtekening heeft gezet onder het Kinderrechtenverdrag en daarmee ook heeft beloofd artikel 12, het recht op participatie, na te leven. Daarnaast is het voor jullie heel waardevol te horen wat de gevolgen zijn van jullie beleid in de praktijk, hoe ervaren kinderen wat jullie hier in het provinciehuis besluiten en waar zien ze ruimte voor verbetering? En naast dat het erg leerzaam is voor kinderen en het jullie dwingt een betere benaming te vinden voor omgevingsverordening, iets wat veel volwassenen ook niet zo erg zullen vinden denk ik, is het ook volkomen terecht om de mening van kinderen serieus te nemen. We leven namelijk in een democratie, en in een democratie wordt iedereen gehoord, discriminatie op basis van onder andere leeftijd is daarbij verboden.

En ik snap dat het misschien een beetje raar klinkt. Een kind vertelt hoe weinig de Staten naar kinderen luisteren. Een kind waar allemaal Statenleden op dat moment naar luisteren. Maar jullie moeten beseffen dat de woorden inspreken of griffie ergens in hetzelfde moeras zitten als Commissaris van de Koning en omgevingsverordening. Dat wordt me niet. Dus ga actief naar kinderen opzoek. En alle kinderen die dit toch zien of horen: Je kan hier inspreken, stuur gewoon een mail naar griffie@gelderland.nl en je mag hier komen vertellen wat jij belangrijk

vind. Ik weet niet of ik het zou aanraden, want ik zie hier allemaal mensen op onwijs lastige vragen broeden voor zo meteen, maar het kan.

Ik zie dat de tijd al heel snel gaat, Dus nog kort: Ik wilde namelijk nog even de kinderklimaatsoldaat uithangen en moedig jullie aan om er alles aan te doen om als Gelderland zijnde voorop te lopen in de energietransitie en onze toekomst koste wat het kost te beschermen. Daarnaast houd ik graag nog een pleidooi van één zin voor kansengelijkheid, ook voor kinderen die in kleine dorpjes wonen waar de bushaltes verdwijnen, waarvan de ouders weinig geld hebben of wat dan ook.

En tot slot geef ik jullie nog één advies: ga lekker voetballen. Ga voetballen met kinderen op pleintjes, in speeltuinen, op sportvelden, met kinderen op scholen, met kinderen in de kleine dorpjes, met kinderen in de grotere steden, ga voetballen met kinderen uit azc's, ga voetballen met kinderburgemeesters. Ga voetballen en luister. Luister naar de zorgen en problemen van kinderen. Neem ze serieus, neem ze echt serieus. Ga met ze in gesprek, leg in normale mensentaal uit wat de provincie doet en geef ze ruimte hun mening te geven, over klimaatverandering, over de toekomst van het boerenbedrijf van hun familie dat ze op een duurzame manier willen overnemen, over de wolf, de woningnood, hun huis in de polder naast een steeds hoger wordende rivier, over discriminatie, over bereikbaarheid van bijvoorbeeld het ov en daarmee ook kansengelijkheid. Praat desnoods met ze over de omgevingsverordening. Praat met ze over hun toekomst... en hun leven vandaag de dag.

En om jullie daarmee te helpen geef ik jullie graag deze voetbal, met daarop vragen die jullie aan kinderen kunnen stellen om het gesprek op gang te helpen en hun zorgen en ideeën te horen.

Nawoord

In de afgelopen jaren heb honderden geweldige mensen ontmoet die mij hebben gesteund en geïnspireerd. Samen met hen heb ik onwijs speciale dingen kunnen doen. Ik heb mezelf een journalist mogen noemen toen ik tijdens ‘De Kinderstem’ lijsttrekkers en ministers interviewde en ik met ChildPress op VN-evenementen rondliep in New York en Chili. Door middel van een kaartjesactie kreeg ik meer dan honderd medestanders die jonger waren dan achttien en samen met mij de minister van binnenlandse zaken opriepen om de stemgerechtigde leeftijd te verlagen naar zestien. Ik sprak met burgemeesters en wethouders toen ik in de stromende regen naar ze toe gefietst kwam met een 10-puntenplan voor kinderrechten. Velen mensen hebben mij het vertrouwen gegeven en mij de mogelijkheid gegeven mijn stem te laten horen. Ook aan alle projecten die helaas niet doorgegaan zijn door uiteenlopende redenen hebben toppers aan meegewerkt.

Het is niet mogelijk om ze allemaal te noemen zonder een heel bos te kappen voor al het papier dat ik dan nodig is, dus; iedereen bedankt! Hetgeen wat u net heeft gelezen is slechts een fractie van de geweldige dingen die ik de afgelopen jaren heb mogen doen, maar hopelijk voor u als lezer wel mooi en inspirerend genoeg om tot het einde te lezen. Nog even volhouden, u bent er bijna :)

Inmiddels ben ik 18, officieel geen kind meer. Een moment waar ik naar uitgekeken heb, soms met enthousiasme en soms met vrees. Want ja... ik mag stemmen, een rechtszaak aanspannen en een burgerinitiatief opzetten, maar ik ben ook bang mijn out-of-the-box visie kwijt te raken. Daarom zal ik blijven strijden voor kinderrechten en het serieus nemen van de mening van jonge

mensen. Want als kind heb ik zeker gemerkt hoe fijn het is als volwassenen het met je eens zijn en jouw stem een publiek willen geven.

Voor deze speciale uitgave dank aan alle organisatoren van events waar ik deze speeches mocht geven. Alle fotografen waarvan ik de beelden heb gebruikt zal ik hieronder nog even noemen, samen met de organisatie die de bijeenkomst heeft georganiseerd:

Pagina 13: Provincie Gelderland.

Pagina 15: Floriade Expo & provincie Flevoland.

Pagina 17: Gemeente Nijmegen.

Pagina 21: Grondfest Nijmegen. Foto: Paul Rapp

Pagina 25: Minister van Kinderen Foto: Inge-Marit Wielinga-Pols

Pagina 29: Het Kinderrechtencollectief. Foto: Adriaan Backer

Pagina 35: Ikzelf :) met LUX Nijmegen en NJR. Foto: Pim (LUX)

Pagina 37: Universiteit van Amsterdam. Foto: Tessa Roseboom

Pagina 39: SDG Nederland.

Pagina 43: Kate, Merel Sophie, Bente en TEDxHaarlem.

Pagina 49: Provincie Gelderland, foto: Frank Janssen

Ons Recht

Zes inspirerende portretten van
kinderrechtenstrijders

Het Recht op een Stem

Zodat volwassenen vaker en beter naar
kinderen luisteren

